

Nr 427.

Av herr **Sundström m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 59, med förslag till lag om gräns mot allmänt vattenområde, m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 59 framlägges förslag till lag om gräns mot allmänt vattenområde. I förslagets andra paragraf definieras vad som skall hänföras till en fastighets fiskevatten.

Den avgjort viktigaste bestämmelsen rör avståndet från stranden och djupkurvans dragning. I korthet uttryckt skall fastighetens fiskevatten vara beroende av trehundra meters avstånd från strandlinjen och ett djup av tre meter, allt fastställt efter ett vattenstånd, som anges i 7 §.

I många fall kommer denna regel att tillföra strandägarna betydande fiskevatten, som tidigare betraktats som fria. Som exempel vilja vi nämna den del av Dalbosjön eller södra Vänern, som kallas Dettern och Brandsfjorden. I detta område har sedan mer än femtio år allt vatten på 180 meters avstånd från stranden och på ett djup av 2 meter varit fritt. Skulle det nu framlagda förslaget bli lag, torde allt vatten i Dettern och till stor del i Brandsfjorden komma att tillhöra strandägarna. Vad förslaget betyder får man därutöver en föreställning om, när man betänker, att hela Dettern och angränsande områden knappast på något ställe uppnå ett djup av tre meter, men att fisket där är mycket givande och skänker ett hundratal yrkesfiskare en om ock knapp bärgning. Om det framlagda förslaget oförändrat antages kommer det att innebära att tusentals hektar fiskevatten, som av gammal hävd betraktats som fritt för alla som äro bosatta i dessa trakter, tillfalla strandägarna. Tack vare en intensivt bedriven fiskodling ha dessa fiskevatten blivit synnerligen produktiva. Särskilt gösfisket har i det närmaste tiodubblats sedan fiskodlingen 1911 satte in på allvar. Att en stor yrkeskår som rationaliserat fisket i detta vatten skulle fråntagas rätten att fortsätta sitt fiske eller betala dryga arrenden för en fångst, som är frukten av deras egna ansträngningar, kan icke anses skäligt. Även om i detta fall förhållandena kunna betraktas som extrema, äro vi övertygade om att liknande konsekvenser komma att bli en följd av de föreslagna bestämmelserna i ett stort antal fiskevatten.

Det kan därför näppeligen anses vara välbetänkt att inskränka de fria fiskevattnen i den omfattning varom här är fråga. Någon bärande motivering för ett frångående av tidigare praxis redovisas ej i propositionen. Att en vidgad strandrätt skulle ha betydelse för att skydda lekplatserna förefaller otroligt. Ingenting hindrar nämligen strandägaren att utarrendera sitt tillkommande fiskevatten på samma sätt som han förfarit med de områden han

hittills förfogat över. Hans strävan torde därvid närmast gå ut på att er- hålla högsta möjliga arrende. Först i andra hand torde intresset för fisk- beståndet bli avgörande. Däremot kan det styrkas, åtminstone vad det gäller Brandsfjorden och Dettern, att yrkesfiskare nedlagt ett målmedvetet arbete under flera årtionden på att hålla fiskbeståndet vid makt och utöka det. Då det därtill kan läggas att den nuvarande strandvattenregeln icke veter- ligen vållat några olägenheter och ej heller strandägarna gjort några fram- ställningar om att få den ändrad, synes det oss helt opåkallat att nu gå till en skärpning av regeln, som otvivelaktigt skulle innebära mycket betydande olägenheter för en yrkeskår, som redan arbetar under relativt hårda villkor.

På grund av vad vi sålunda anfört få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att punkten 1 av § 2 i förslag till lag om gräns mot allmänt vattenområde får följande lydelse:

Allt vatten inom etthundraåttio meter från fastlandet eller från ö eller holme av minst etthundra meters längd ävensom på ställen, där den stranden följande kurvan för högst två meters djup går längre ut, allt vatten inom denna djupkurva.

Stockholm den 17 februari 1950.

Walter Sundström.

Patrik Svensson.

Nils Odhe.
